

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Στὸ προηγούμενο μάθημα εἶχαμεν ὁμιλήσει ἄρκετὰ γιὰ τὸ Μόνιμον Ἄτομον. Ἐχόμεν ὁμιλήσει γιὰ τὸ Μόνιμον Ἄτομον ὡς μέσον, ἐκφράσεως ὅμως τίνος; Μέσον διὰ τὴν ἀκτίνωση σώματα, προεκτάσεις γιὰ ἔκφρασιν, τίνος;

Τώρα τὸ Μόνιμον Ἄτομον εἶναι μόνον μέσον ἢ εἶναι καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς Θελας Μονάδος Ἐαυτοῦ;

Θὰ τὸ δοῦμεν τώρα ἀπὸ δύο πλευρὰς.

Πρῶτον ὡς μέσον. Ὡς μέσον εἶναι κτισμένον ἀπὸ Νοῦν. Τὸ ὅτι ἀντιστοιχῆ θὰ ἔλεγα μὲ τὴν παχυλὴν ὕλην εἶναι μιὰ μορφή ἀϊθερικότητος τῆς παχυλῆς ὕλης. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐδρεύει κάποιου εἰς τὴν ὑλικὴν καρδίαν τοῦ Ἀνθρώπου. Ἀπὸ Ψυχικὴν ὕλην καὶ τὸ ἀϊθερικὸν τῆς ἀντιστοιχον σὺν συνδετικὸς κρίκος τῆς παχυλῆς ἀϊθερικῆς ὕλης καὶ τῆς Ψυχικῆς. Ἀπὸ Νοητικὴν ὕλην, οὐσίαν καὶ τὸ ἀϊθερικὸν πάλιν ἀντιστοιχὸν τῆς κού καὶ πάλιν χρησιμεύει σὺν συνδετικὸς κρίκος καὶ τὸ Νοητὸν μέρος.

Ἐχομεν ἀπαριθμήσει ἑπτὰ καταστάσεις.

Μήπως αὐτὸ εἶναι τυχαῖον; }

Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ παχυλὸν ὑλικὸν μέρος, τὸ ἀϊθερικὸ ἀντιστοιχο, τὸ Ψυχικὸ καὶ ἀϊθερικὸν ἀντιστοιχον, τὸ Νοητικὸ καὶ ἀϊθερικὸν ἀντιστοιχο καὶ τέλος τὸ Νοητὸν κού εἶναι τὸ πρῶτον. Ὅλα μαζὺ μᾶς δίδουν τὸ Μόνιμον Ἄτομον.

Σὲ χῶρον; Μπορεῖ τὸ Μόνιμον Ἄτομον νὰ κατέχη χῶρον λιγότερον καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μικρῆς καρφίτσας.

Σὲ χρόνον; Διατηρεῖ μέσα εἰς τὸν χρόνον τὸ θεῖον Σχέδιον εἰς τὴν πληρότητά του, εἰς τὴν Πανσοφίαν του, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητά του.

Ὅμως, αὐτὸ εἶναι τὸ μέσον ἐκφράσεως ποίου; Ἐδῶ θέλω πολλὴν προσοχὴν τώρα. Τῆς ἀκτινοβολίας ἐκείνης τοῦ Θελοῦ Ἐαυτοῦ, τοῦ Ἐαυτοῦ σας Θελας Μονάδος κού γνωρίζομεν σὺν Ψυχῆ. Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσιν εἰς ὅλα τὰ στάδια ἐκφράσεως τῆς Αὐτοεπιγνώσεως.

Ὅστε τὸ Μόνιμον Ἄτομον νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι τὸ μέσον ἐκφράσεως τῆς ἀκτινοβολίας ἐκείνης.

Ὅμως, ὡς Μόνιμον Ἄτομον, δὲν εἶναι καὶ ἡ ἀκτινοβολία ἐκείνη;

Τὸ Μόνιμον Ἄτομον εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον κάποτε θὰ ἀποβῆ;

Τὸ Μόνιμον Ἄτομον δημιουργεῖται στὴν πρώτην προέκτασιν τοῦ Θελοῦ Ἐαυτοῦ. Μόλις διέλθῃ ἡ ἀκτινοβολία διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ἡ Ἀκτινοβολία αὐτὴ εἶναι προικισμένη μὲ τὴν Θελίαν τοῦ Ἐαυτοῦ τῆς - μιᾶς τώρα διὰ τὸν Ἐαυτὸ Θελίαν Μονάδα - Βούλησιν, Παναγάπη, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμία. Προτοῦ διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου ἡ Ἀκτινοβολία αὐτὴ εἶναι θὰ ἔλεγα ὁμοία μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Στὴν προέκτασιν τῆς τώρα γίνεται ἔκφρασις, τῆς χρειάζεται τὸ μέσον. Ἄλλὰ, κού τῆς ἐκφράσεως εἶχε σὺν φύσιν τῆς τὴν Πανσοφία Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότητα ὡς καὶ τὴν Βούλησιν.

Διερχομένη διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου ἀποτυπώνει ὅλα αὐτὰ καὶ κτερίζει τὸ Μόνιμον Ἄτομον.

Προεκτείνεται. Τὸ Μόνιμον Ἄτομον, αὐτὸ εἶναι τὸ κέντρον, τὸ κέντρον στὸ ὁποῖον θὰ σχηματισθοῦν κύκλοι. Οἱ κύκλοι αὐτοὶ τοποχρονικῆς μὲ τὰς ἐννοίας τοῦ Χώρου καὶ τοῦ Χρόνου εἰς τοὺς διαφόρους κόσμους θὰ μᾶς δώσουν τὰ διάφορα σώματα. Ἀπὸ τὸ Μόνιμο Ἄτομο, τὸ Νοητικὸ του μέρος θὰ ἀρχίσῃ νὰ κτερίζεται μιὰ μικρογραφία τοῦ Νοητικοῦ σώματος. Μετὰ, μὲ συνδετικὸν κρίκον τὸ διπλοῦν ἀϊθερικὸν τοῦ Νοητικοῦ αὐτοῦ σώματος θὰ κτισθῆ μὲ τὴν σειράν του τὸ Ψυχικὸν σῶμα. Παίρνει τώρα, ὅσον τὸ Νοητικὸν ὅσον καὶ τὸ Ψυχικὸν σῶμα μορφήν.

Συνεχίζεται ή προέκτασις μέσα στον έαυτό και μαζεύεται ύλη, ούσα, πιό στερεά και έχομεν τότε γύρω από τό Μόνιμον "Άτομον τό παχυλόν μας ύλικόν σώμα.

"Όλα τά σώματα, προσέξετε στο σημεΐον αυτό, ύπακούουν μέσα στην θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν και Παναγαθότητα εις την δημιουργίαν και τό μεγάλωμα των άναλόγων σωματίων και τόν άρμονικόν σύνδεσμον των σωματίων αυτών.

Τότε δια των σωματίων αυτών έχομεν τας διαφόρους έκφράσεις της θεϊας Μονάδος ως Ψυχής Αυτόεπιγνώσεως, ύπερσυνειδήτου και ένσυνειδήτου, της χιμηλοτέρας έκφράσεως της Μονίμου προσωπικότητος αυτόεπιγνώσεως, προσέξετε στο σημεΐον αυτό, και μετά της τοποχρονικής προσωπικότητος αυτόεπιγνώσεως πού έχει χαρακτηρηστικό της και την συνείδησιν.

Και βλέπομεν στές έκφράσεις αυτές την ίδιαν έκφρασιν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ πού βλέπομεν στα σύμπαντα, την Λογοϊκήν ως ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και την Άγιοπνευματική ως ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Τώρα, ποίος κτίζει όλα αυτά; Ποίος ΛΟΓΟΣ; Ποίον ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, και πού εύρίσκονται αυτά; Προσέξετε στο σημεΐον αυτό.

Μήπως, τόσον ό ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ όσον και τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ δέν είναι χαρακτηρηστικά του Έσωτάτου Έαυτού Μονίμου Ψυχής Αυτόεπιγνώσεως και θεϊας Μονάδος; Ή μήπως ή θεϊα Μονάς και αϊ προεκτάσεις της είναι κάτι ξεχωριστόν από τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ;

"Όστε, έκ των δικών μας λαμβάνομεν, έκ των έσω και κτίζομεν, Λογοϊκώς και Άγιοπνευματικώς, άλλα, και από έξω, τόσον ό ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ και τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ έξασκοϋν τές τρεΐς ιδιότητές των - πιό πολλές φυσικά -, τρεΐς άντιλαμβανόμεθα, την Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν και Παναγαθότητα ως έναρμονιστα.

"Αλλά, μήν φαντασθήτε ότι μās κτίζουν κάτι άλλοι και έμεΐς μένομεν άμέτοχοι. Εΐμεθα συνδημιουργοί των σωματίων μας μέ την θεότητα.

Και λέγω, ή Ψυχή Ύπερσυνειδήτος Αυτόεπιγνώσεως, Λογοϊκή, ΛΟΓΟΣ θά έλεγα, ως Ψυχή Αυτόεπιγνώσεως, Ύπερσυνειδήτος είναι ό πραγματικός έαυτός του καθενός από έμās, ή άκτινοβολία της θεϊας Μονάδος έαυτού μας. Όμως, ως Φώς, ως Φύσις, ως Ίδιότης είναι ό ΛΟΓΟΣ, "τό Φώς τό φωτίζει πάντα Άνθρωπον έρχόμενον εις τόν κόσμον". Είναι ό έαυτός μας και εΐμεθα και κάτι άλλο ξεχωριστό ταυτοχρόνως, προσέξετε την διαφοράν αυτήν, διαφορετικά, θά έχαναμεν τόν έαυτόν μας μέσα εις τόν ΛΟΓΟΝ, πράγμα πού δέν συμβαίνει. Και άργότερα, τόσον ήμεΐς όσον και ό ΛΟΓΟΣ θά χάναμεν τόν έαυτόν μας μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, θά είσερχώμεθα σε μιαν άνυπαρξίαν.

"Επαναλαμβάνω. Βλασφημία μεγάλη, και βλάσφημοι είναι άρκετοί σοφοί της Άνατολής εις τό σημεΐον αυτό, κυρίως Ίνδουΐστα. Μήν έπηραΐζεσθε από τά διδάγματά των.

Τό Μόνιμον Άτομον ήτο πάντοτε, φύσει, μέσα εις τόν Έσώτατον Έαυτό θεϊαν Μονάδα. Ίδιότης της θεϊας Μονάδος εις την προέκτασιν της, άπόφασιν της νά ένανθρωπισθή, προσέξετε την φράσιν, νά ένανθρωπισθή, έχει και άλλες προεκτάσεις Άρχαγγελικές. Όστε είναι, μέσα εις την φύσιν της, και δημιουργείται πλέον ως σταθερόν σημεΐον εις την προϋπάρχουσαν φύσιν Ιδιότητα, ως συγκεκριμένον πλέον τοποχρονικόν σημεΐον δια νά άρχιση τό κτίσιμον των διαφόρων σωματίων γύρω άπ'αυτό τό Μόνιμον Άτομον.

Σωματίων, καινούργιων σωματίων σε κάθε ένσάρκωσιν, τόσον, παχυλόν ύλικόν, Ψυχικόν, Νοητικόν. Ένα όμως, πάντοτε, τό Μόνιμον Άτομον. Σε κάθε ένσάρκωσιν, στο βιβλίον της ζωής μιά νέα σελίς.

Τό Μόνιμον Άτομον είναι τό βιβλίον.

Διαλύεται; Χάνεται τό Μόνιμον Άτομον εις την τελείωσιν, εις την θέωσιν; Έάν χανόταν, τότε θά είσερχώμεθα έπαναλαμβίνω εις την έκημέδενισιν, πράγμα τό όποϊόν δέν συμβαίνει, διότι, είναι ό έαυτός μας μέσα σε τοποχρονικές έμπειρίες. Είναι τό σημεΐον έκεϊνο μέσα εις τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ και Άπόλυτον Έαυτόν μας θεϊαν Μονάδα πού άνέ πασαν στιγμήν άν έπιθυμήσωμεν μπορούμεν νά κίρωμεν νά προσηλωθούμεν και νά ζήσωμεν μέ κάθε λεπτομέρεια, κάθε τι πού έπιθυμούμεν μέσα στον τοποχρονικόν διαβαμας από την ζωήν, μέσα στην ζωήν, μέσα στον έαυτόν μας ζωήν. Προσέξετε στο σημεΐον

αυτό.

Ἐπιστρέφωμεν σ' ἓναν ἄλλον σημεῖον τὸ ὁποῖον πρέπει πολὺ νὰ προσέξετε. Ὅπως σὲ κάθε ἐνσάρκωσιν ἔχομεν ἓναν καινούργιο σῶμα τὸ ὁποῖον θ' ἀρχίσῃ ὡς σπερματοζωάριο, βρέφος, νήπιον, παιδί, ἄνδρας γυναῖκα, γέρον κλπ., καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ τοῦ δίδωμεν παχυλὴν ὕλην διὰ νὰ κτίσῃ πάνσοφα τὸ Μόνιμον Ἄτομον τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ὁ ΛΟΓΟΣ, Πάνσοφα καὶ Παντοδύναμα τὸ ὑλικὸν σῶμα μέσα στὸ ὁποῖον κατοικοῦμεν καὶ γνωρίζομεν, οὕτωπῶς ἔχομεν εἶπαμεν καὶ τὸ Μόνιμον Ψυχικὸν Ἄτομον ποῦ στήν καθοδὸν μας εἶναι ἤδη κτισμένον τὸ Ψυχικὸν μας σῶμα, πανομοιότυπο μὲ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα. Γιατί, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρῃ παχυλὴ ὕλη χωρὶς νὰ ὑπάρῃ ὡς εἶχαμεν πεῖ προηγουμένως καὶ τὸ Ψυχικὸν ἀντίστοιχον καὶ Νοητικὸν ἀντίστοιχον. Γιατί, κάθε ἄτομο, κάθε κῦτταρο, κάθε μῦρον ὕλης γιὰ νὰ ὑπάρῃ ἔχει τὸ Ψυχικὸν καὶ Νοητικὸν τοῦ ἀντίστοιχον.

Ῥστε, τὸ Ψυχικὸν σῶμα καὶ Νοητικὸν σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου μεγαλώνει ἀπὸ ὕλην καὶ οὐσίαν τῶν διαφόρων κόσμων, ὅπως καὶ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα.

Θὰ ἴδωμεν ἓναν νεανία ποῦ ἀπολαμβάνει καλὴν ὑγείαν. Ἐχει ἀνάλογον Ψυχικὸν σῶμα. Ὅμως, μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ τὸ Ψυχικὸν σῶμα σάν σῶμα πλήρες, ἀνεξάρτητο τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ σὲ ἐκσωπῶσις; ἢ τὸ μεταχειρισθῇ ὅπως καὶ ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας σάν μέσον νὰ προεκτείνῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ αὐτοεπίγνωσιν;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί αὐτὸ τὸ Ψυχικὸν σῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δημιουργικὸ αἰθέρα τῆς Ψυχικῆς ὕλης, ἐκτίθεται κραδαίνεται μὲ τὸν λεγόμενον ἀποτυπωτικὸν αἰθέρα, κινητικὸν αἰθέρα καὶ αἰσθησιακὸν αἰθέρα.

Ῥστε, θὰ πρέπει σὲ κάθε ἐνσάρκωσιν, τόσον τὸ Ψυχικὸν σῶμα ὅπως καὶ τὸ Νοητικὸν σῶμα, ἢ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις νὰ τὸ ξανακτίσῃ, νὰ τὸ ξαναδημιουργήσῃ, νὰ τὸ ξανακυβερνήσῃ καὶ νὰ τὸ χειρισθῇ.

Ὅπως ἔχομεν τὸ παχυλὸ ὑλικὸν σῶμα τὸ ὁποῖον μᾶς κτίζει τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ καὶ θὰ πρέπει νὰ πάρωμεν κατοχὴν τοῦ διὰ νὰ κινήσωμεν, νὰ τὸ μετακινήσωμεν, νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, τὰ χέρια, τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ τὸ ἤδη ὑπάρχον Ψυχικὸν σῶμα καὶ Νοητικὸν σῶμα πρέπει νὰ τὸ πάρωμεν, νὰ τὸ γνωρίσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ, κατ' ἀρχὴν στὸ νὰ τὸ κτίσωμεν μὲ τοὺς κραδασμοὺς τοῦ λεγομένου ἀποτυπωτικοῦ αἰθέρος, κινητικοῦ αἰθέρος, αἰσθησιακοῦ αἰθέρος, καὶ μετὰ θὰ μπορέσωμεν νὰ κάμωμεν χρῆσιν καὶ τοῦ Δημιουργικοῦ αἰθέρος.

Τὸ ἴδιον θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ γιὰ τὸ Νοητικὸν σῶμα, κατώτερον καὶ ἀνώτερον.

Σὲ κάθε ἐνσάρκωσιν θὰ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν νὰ κυβερνοῦμεν, νὰ γνωρίζωμεν τὸ νέο μας σῶμα.

Ὅμως, αὐτὸς ποῦ θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἔρευναν αὐτὴν, τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, τὴν χρησιμοποίησιν αὐτὴν τῶν σωμάτων τοῦ εἶναι ἢ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ καὶ Μόνιμη προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις, καὶ ἀσφαλῶς ἀρχίζομεν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔχομεν σταματήσῃ στήν προηγούμενη ἐνσάρκωσιν, διότι, ὁ ἑαυτὸς μας Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις τὰ πάντα γνωρίζει. Ὁ ἑαυτὸς μας Μόνιμη προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις καὶ αὐτὸς τὰ πάντα γνωρίζει καὶ πρέπει νὰ ξαναθυμηθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ ἐμπειρικῶς γιὰ νὰ τὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτοῦ μας, ποῦ ἐπαναλαμβάνω, κάθε φορὰ κτίζεται ἀπὸ ὑλικὸν, τόσον παχυλῆς ὕλης, Ψυχικῆς καὶ Νοητικῆς, ἀνάλογης τῆς συνθέσεως τοῦ Μόνιμου Ἄτομου. Ἐπομένως ἢ ἐπανάληψις τῆς κυριαρχίας, δημιουργίας καὶ χρησιμοποίησεως Ψυχικῶν νέων καὶ Νοητικῶν σωμάτων δὲν εἶναι καθόλου δύσκολος σ' αὐτὸν ποῦ ἔχει ἤδη κυβερνήσῃ σὲ προηγούμενες ἐνσαρκώσεις αὐτὰ τὰ σώματα.

Δὲν εἶναι τὰ θρανία τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τάξεως ποῦ ἔχουν σημασίαν, γιατί ὡς ὕλη, ὅλα τὰ θρανία ὅλων τῶν τάξεων εἶναι τὰ ἴδια. Εἶναι τὸ ποῖόν τοῦ μαθητοῦ ποῦ θὰ καθήσῃ ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ποῦ ἔχει σημασίαν. Καὶ σὰς λέγω, τίποτε ἀπὸ τὰς γνώσεις σας δὲν χάνεται μὲ τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου καὶ τῆς διαλύσεως τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, τῆς διαλύσεως τοῦ Ψυχικοῦ σώματος καὶ τῆς ἐξαυλώσεως τοῦ Νοητικοῦ σώματος. Προσέξετε στὸ σημεῖον αὐτό.

Τίποτε δὲν χάνεται. "Ποῦ σου θάνατε τὸ νῆκος εἶπεν εἰς ἀδελφός μου, ποῦ σου τὸ κέντρον". Προσέξετε στὸ σημεῖον αὐτό. Καὶ ἓνα ἄλλο ποῦ εἶπεν κάποιος ἄλλος, κολὺ

πρὸς τῆς ἐλευσεως τοῦ Πολύ Ἠγαπημένου πού εἶχεν καὶ αὐτὸς μιὰν προέκτασιν τοῦ ΧΡΙ-
ΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ἐντὸς του, καθ' ὅσον πεφωτισμένος. "Ἐργάζεσθε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν σας
ἐκ τῶν δεινῶν διὰ τὴν σωτηρίαν σας, διὰ τὸν φωτισμόν σας, διὰ τὴν πρόδοόν σας γιὰ
τὴν θέωσιν".

Πολλοὶ ἄφρονες θά ποῦν: πρὸς τί ἡ γυνῶσις, πλησιάζομεν εἰς τέρμα. Καὶ ἄλλοι
θά ποῦν, ἡ εὐφυΐα μας ἔχει μειωθῆ κατὰ πολὺ μὲ τὴν ἀρτηριοσκληρώσιν, αὐτὸ μπορεῖ νὰ
τὸ πῆ κάποιος πού ἀρχίζει νὰ μπαλῆ σὲ μιὰ ἡλικία προχωρημένην, λιχνούμεν. Ναί, αὐ-
τὸ εἶναι χαρακτηριστικὸν κοπώσεως τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου, ὅμως ὁ ἐσώτερος
ἐαυτὸς σας αὐτοεπίγνωσις εἴτε εἶναι ἡ προσωπικὴ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἢ ἡ ἐθ-
νικὴ, δέν ὀμιλῶ γιὰ τὴν ψυχὴ αὐτοεπίγνωσιν, εἰς τίποτε δέν ζημιώνεται ἀπὸ τὴν κού-
ρασιν τῆς παχυλῆς ὕλης ὡς μέσου ἐκφράσεώς της. Εἴτε λησμονεῖτε, εἴτε δέν λησμονεῖ-
τε, δέν ὀπισθοδρομεῖτε καὶ εἰς τίποτε δέν εἴσθε ὀλιγώτερον ἱκανοὶ μὲ τὸ φαινόμενο
θά ἔλεγα τῆς λησμονιᾶς.

"Στάμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Πιὸ πολλὰ θά ὀμιλήσωμεν γιὰ τὸ κίνημον ἄτομο, ὄχι τόσο πολλὰ ὡς μέσον,
πιὸ πολλὰ ὡς μέρος τοῦ ἐαυτοῦ μας τοποχρονικοῦ καὶ εἰς τὸ πῶς κίττονται τὰ διάφορα
σώματα γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ κίνημον ἄτομον σὲ ἐπόμενα μαθήματα.

Προσέξτε τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ. Ἀργότερα θά ὀμιλήσωμεν διὰ τὰς ἑπτὰ σφραγίδας,
ἑπτὰ λυχνίας, ἑπτὰ δαστέριας.

"Στάμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ἐρώτησις: Ποῦα ἡ διαφορὰ μεταξὺ αἰτιατοῦ σώματος καὶ Μονίμου αἵματος;

Διδάσκαλος: Τὸ αἰτιατὸ σῶμα εἶναι τὸ μέσον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ συντηρεῖται τὸ κίνημον
Ἄτομο. Καὶ αὐτὸ δέν εἶναι σῶμα. Μὴν τὸ ὀνομάζεται αἰτιατὸ σῶμα διότι δέν εἶναι σῶ-
μα. Μορφὴν ἔχει ὑπὸ πολὺ διαφορετικὴν ἔννοιαν πού ἔχει ἡ μορφή ὡς τὴν γνωρίζομεν.
Ἀργότερα θά ὀμιλήσωμεν. Ἐχομεν ὀμιλήσει γιὰ τὸ κίνημον Ἄτομον, καχυλὴν ὕλην, ψυ-
χικὴν καὶ Νοητικὴν, ὡς ἕλη, οὐσίαν καὶ ὑπερουσίαν. Τὸ Νοητὸ σῶμα εἶναι κάτι πολὺ
ψηλότερον, κάτι πού δέν εἶναι τοποχρονικὸ. Καὶ τὸ κίνημον Ἄτομον ὡς μέσον εἶναι το-
ποχρονικόν. Ὅταν θά ὀμιλήσωμεν διὰ τὸ κίνημον Ἄτομον, ἑαυτὸν μας, φύσιν μας, ἐκ-
φρασίμ μας ὡς Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότητα τότε θά εἰσελθόμεν εἰς τὸ κί-
νημον Ἄτομον εἰς τὴν πλήρη του ἐκφρασίμ λαμπρότητα, μέσα εἰς τὸ αἰτιατόν ὡς λές ἢ
Νοητόν σῶμα.

Εἶναι ἐκεῖνο πού ὁ Πολύ Ἠγαπημένος λέγει Χιτῶνα.

Ἐχει καὶ κάποιον Φαλμόν ἢ Ἐκκλησία.

"Τὸν Χιτῶνα σου βλέπω Σωτήρ μου κεκοσμημένο καὶ ἔνδυμα καὶ ἔχω ἵνα εἰσελθῶ
ἐν αὐτῷ". Εἶναι κάτι τὸ ἄποστον θά πρέπη νὰ ἀποκτήσωμεν, τὸ ἔχομεν, νὰ ἀναγνωρίσω-
μεν ὅμως τὴν ὑπαρξίν του τὴν χρησιμοποίησίν του, γιὰτὶ κάθε τι καὶ ἄποστον δέν μπορού-
μεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν δέν τὸ ἔχομεν.

Θά ὀμιλήσωμεν πιὸ πολὺ γι' αὐτά.

"Στάμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".